

JULIE
KLASSENOVÁ

DÁMA
& **M**MILKWEED
MANORU

DÁMA
≈ **M**ILKWEED
MANORU

✧ DÁMA ✧
z **M**MILKWEED
MANORU ✧

JULIE
KLASSENOVÁ

Copyright © 2008 by Julie Klassen

Originally published in English under the title

Lady of Milkweed Manor

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s. r. o., 2023

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-127-5

Mojim milovaným rodičom,
ktorých bezpodmienečná láska
mi vydláždila cestu životom.

GLEJOVKA

NIK ťa kvetom nenazýva!
Nebudem ti hanit'
semienok tvojich hebkosť saténovú,
či menom buriny ťa raniť.
Tvoje páperie s'ťa z hranostaja
preds' kráľovnú môže zdobiť.
... Ó, áno! Dokáže ten, čo spieva
na krídlach dobrodružných, ľahkých
k pevninám a moriam dial'ok neprebádaných
zaniest' tie tmavé semená predstáv svojich.
Že človek povie: Hľa! Na tieto len pozri
buriny pol'né – nie všetky sú nevďačné tvory.

– LLOYD MIFFLIN: SONY

PROLÓG

Keď som ju spoznal, považoval som ju za veselé dievča, bláznivé a trochu ufúľané z ranných prechádzok v záhradách. Ak sa práve nemotala niekde vonku, čítala tie svoje poetické nezmysly a s obľubou kládla tie najznepokojujúcejšie otázky. Aj napriek tomu sa mi však páčila a myslím, že aj ona ku mne prechovávala obdiv. Ibaže si to všimol jej otec a vyhlásil, že nie som dosť dobrý, čo zabrzdilo naše rodiace sa priateľstvo skôr, než stihlo prerásť v niečo väčšie. Čoskoro som na slečnu Charlotte Lambovú úplne zabudol. Alebo som o tom prinajmenšom presvedčil sám seba.

Roky ubiehali, a keď som ju stretol znovu, bola celkom iná. Nielenže sa jej postavenie zmenilo z privilegovaného na poľutovaniahodné, ale zmenila sa aj jej samotná podstata. Aspoň sa mi tak zdalo.

Ostatní sa na ňu dívali úplne inými očami. Azda videli padlú ženu na najhlbšom dne poníženia. Ženu, ktorú treba striasť z rukáva ako odporného červa. Alebo ako hmyz, ktorý treba mučiť. Krutým deťom v škole často spôsobuje potešenie, keď

mu môžu odtrhnúť jedno krídlo, potom druhé a s morbidnou radosťou sledovať, ako bezmocne klesá na zem.

Pre láskavejšieho pozorovateľa je v horšom prípade tvorom hodným zosmiešňovania, v tom lepšom ignorancie, no rozhodne nie niekým, koho by sledoval s nádejným očakávaním či vyzeraním toho, ako sa uprostred špiny a pod vyčerpávajúcim tlakom okolia mení. A ona nevädne, nechradne, práve naopak, rozvíja sa a kvitne v ženu oslnivú, sviežu, pôvabnú.

Ja sa, pravdaže, môžem dívať iba z bezpečnej vzdialenosti – bezpečnej pre nás oboch. Pre mňa preto, že som teraz ženatý muž, známy lekár a muž s určitým postavením. A pre ňu, pretože som rozhodnutý urobiť všetko, čo bude v mojich silách, aby jej povest' viac neutrpela.

Avšak keď sa na ňu dívam obklopenú pestrofarebnými hlávkami glejoviek, musím priznať, že všetky tieto argumenty odchádzajú do úzadia. Myslím iba na ňu.

Aká je nádherná. Nie abstraktne krásna, ale dokonale ladiaca s prírodou, vnorená do maľby, ktorú zhora rozjasňuje rýdza zlatá žiara a zdola zase spestruje divoko prerastená záhrada – zlatá, zelená, fialová. Nebo a zem. A tam, v samom strede, jej nehybná postava nie je zahľadená na mňa, ale na vzdialený horizont, kde slnko rozlieva svoje prvé lúče na glejovky, na jej mliečnobielu pokožku, vlasy a šaty.

Svetlo sa presúva smerom ku mne a ja tu stojím ticho, neschopný slova. Hruď mi zaplavia ostne očakávania a ledva sa dokážem nadýchnuť. Ak sa nepohnem, svetlo sa ma dotkne a ja sa stanem súčasťou maľby. Ak ustúpim a stiahnem sa do tieňa, budem v bezpečí, ale nebudem už môcť byť svedkom toho, ako napokon odletí...

Dobrý Bože, prosím ťa, ved' moje kroky. A žehnaj slečnu Charlotte Lambovú.

PRVÁ ČASŤ

*Táto mimoriadna vec, semienko glejovky,
skrásliła už nejednu detskú hračku.
Táto rastlinka bola z našej záhrady celkom vykorenená,
ale vďaka vychádzkam na susedné pole
kolísky pre bábiky zdobili drobné vankúšiky zo striebřistého hodvábu.*

– ALICE MORSE EARLEOVÁ: STAROBYLÉ ZÁHRADY

*Či za mňa Ježiš preliť krv
a zomrel na kríži?
Či pre hriešnika biedneho
dal sa tak ponížiť?*

– ISAAC WATTS

*Glejovku americkú netreba predstavovať.
Každé dieťa predsa pozná jej pekné tobolky, ktoré si stráži,
až kým sa miesto, kde si ich uchováva,
nestane jednou ohromujúcou kôpkou nepoddajného páperia.*

– F. SCHUYLER MATHEWS, PRÍRODOVEDEC 19. STOROČIA

1. KAPITOLA

Dvadsaťročná Charlotte Lambová vložila svoje najlepšie šaty do truhlice. Zastala, aby si vychutnala dotyk hodvábanej nebičkovomodrej plesovej róby. Bola jej najobľúbenejšia – dar od drahej tetušky Tilneyovej. Ešte raz ju pohladila a opatrne položila na ostatné. Potom prišli na rad vychádzkové šaty, večerné šaty a pestré denné šaty. Nasledovali peleríny rovnakých farieb, klobúky a ozdoby do vlasov. Nakoniec ešte dlhé rukavice, spodničky a nový, kosticami vystužený korzet. Áno, korzet určite.

Otočila sa späť k svojmu preriedenému šatníku a dlaň jej padla na jednoduché mušelínové šaty fádnej sivohnedej farby. Na lakťoch a manžetách už bolo vidieť obnosenie. Hodila ich na posteľ. V tej chvíli jej čosi napadlo, nechala balenie a vyšla zo svojej izby. Nečujne vykročila dolu chodbou smerom k matkinej spálni. Poobzerala sa okolo seba, a keď videla, že nik ešte nie je hore, najtichšie, ako vedela, otvorila dvere. Vstúpila do izby, podišla k oknu a odhrnula okenice, ktoré boli dosiaľ zastreté, aby jej sivý úsvit rozjasnil komnatu. Potom sa vrátila k dverám a zavrela ich. Chrbtom sa oprela o drevenú tabuľu, zatvorila oči

a vychutnávala si ticho a pokoj, ktoré v tejto izbe vždy cítila. Ako dávno tu už nebola.

Odkiaľsi z fary začula zvuk – zacvendžanie – a poskočila. Hoci však nemala potuchy, prečo by sa mala báť, že ju tu prichytia. S najväčšou pravdepodobnosťou to bola iba Tibbetsová, ktorá práve nakladala do krbu. Otec ešte určite niekoľko hodín nevystrčí päty z postele. No aj tak, pomyslenie na to, že niekto je hore, jej pripomenulo, že sa musí ponáhľať, ak chce odísť za čo najmenšieho rozruchu. Pristúpila k šatníku a otvorila dvere. Áno, matkine šaty boli stále tam. Prstami prechádzala po tkaninách a čipke, po zamate a hodvábe, ale to, čo hľadala, nevidela. Vari ich otec alebo Beatrice vyradili? Odtisla róby nabok a pohľad sklopila na spodok šatníka, kde v úhľadnom rade stáli topánky. Jej pozornosť upútal náznak hnedej, tak siahla dolu a vytiahla zhúžvaný kus látky zemitej farby, ktorý spadol na dno skrine. Vytriasla jednoduché šaty, ktoré matke slúžili ako záhradnícky odev.

Strčila si ich pod pazuchu a prstami prebehla po knihách na nočnom stolíku. Neodvážila sa vziať si Bibliu, ktorú používala jej matka, pretože vedela, že pochádza z farskej knižnice. Namiesto nej si vybrala *Vreckovú Novú zmluvu a žalmy pre dámy*, lebo bola menšia a ľahšia. Bolo to nádherné vydanie v plátennej väzbe s hodvábnou výšivkou vtáčikov a kvietkov. Matka ho dostala od svojej sestry a Charlotte si bola istá, že otec nebude namietat, ak si ho vezme.

Poslednýkrát pohľadom pohľadila matkine veci: kefu na vlasy a hrebienky, náhrdelník s medailónom a brošňu v tvare motýľa; vyšla z izby a ponáhľala sa späť do svojej spálne. Zvinula matkine šaty do čo najtesnejšieho uzlíčka a napchala ho do koženej cestovnej tašky. Potom tam ešte strčila obnosené sivé šaty, spodnú košieľku, pančuchy, črievice, nohavičky a krátky korzet. Do druhej tašky vložila štólu, župan, rukavičky a Novú zmluvu. Dva z jej najobstojnejších čepcov skončili

v škatuli na klobúky a vreckovky s tou troškou peňazí, čo mala, si schovala do kabelky, ktorú si obmotala okolo zápästia.

Zahľadela sa na truhlicu naplnenú jej krásnymi rokmi, šťastnou márnivou mladostou, a pevne privrela príklop. Na svoje vypnuté hnedé kučery si pripevnila cestovný klobúk a vyšla z izby. V rukách niesla svoje dve cestovné tašky, kabelku a škatuľu od klobúka – bolo to všetko, čo dokázala uniesť. Potichu zišla dolu schodmi a vrhla pohľad na strieborný podnos, ktorý ležal na stolíku vo vstupnej hale. Včerajší list tam ešte stále ležal nevybavený. Bol od sesternice, ktorá im v ňom oznamovala svoju „radosnú správu“ a vylievala si srdce, ako veľmi sa teší na „úžasnú udalosť, ktorá ju čaká túto jeseň“. Beatrice skrivila svoje pekné pery a povedala, že ju otravuje čítať o takýchto súkromných záležitostiach, zvlášť od ženy v Katherininom pokročilom veku. Charlotte nepovedala ani slovo.

Teraz sa Charlotte zastavila len na okamih, aby prstami prebehla po Katherininom ozdobnom písme a rozmazanej pečiatke dátumu odoslania z Londýna. Zhlboka sa nadýchla a opäť vykročila. Bola už takmer pri dverách, keď z prijímacieho salóna začula otcov hlas.

„Tak teda odchádzaš.“ Nebola to otázka.

Zvrtla sa a cez otvorené dvere ho uvidela rozvaleného na pohovke pri kozube. Prešedivené vlasy mal netypicky rozstrapatené a ešte stále bol v župane. Pocítila, ako jej zovrelo hrdlo. Zmohla sa iba na prikývnutie. Zišlo jej na um, či k nej v tomto poslednom okamihu bude láskavejší. Ponúkne jej pomoc, vysloví na rozlúčku nejaké slová zmierenia alebo aspoň prejaví ľútosť?

Hlasom chrapľavým od skorej rannej hodiny a pohrdania povedal: „Mojou jedinou útechou je, že sa toho nedožila tvoja matka – nech jej Boh dá večný odpočinok.“

Dušu jej prenikla bolesť, hoci už niečo podobné, ba horšie, vyslovil predtým. Charlotte potlačila slzy, vykročila z domu

von a nehlučne za sebou zavrela dvere. Keď prechádzala cez záhradu, snažila sa vryť si ju do pamäti. Boli tu úhľadne zastrihnuté kríky, ktoré Buxley zakaždým vyformoval do tvaru, aký sa páčil jej matke, a prekrásne kvetinové záhony s dômyselne pomiešanými paletami farieb, stupňujúcou sa výškou a meniacou sa štruktúrou – stračonôžky, astilby, nevädze, zvončeky, ľaliovky –, ktoré Charlotte na matkinu pamiatku usilovne udržiavala. Aspoň doteraz. Zhlboka sa nadýchla, potom ešte raz a vychutnávala si sviežu vôňu fialiek a hlaváčov. Nemala v úmysle odtrhnúť kvet, ktorý by si vzala so sebou a ktorý by zvädol skôr, než dorazí do cieľa, no potom ju zbadala. Z okraja záhona sa na ňu vyškierala hrdá glejovka. Ako to, že si ju tu predtým nevšimla? Pristúpila k rastline a voľnou rukou ju potiahla, no byť sa nepoddala. Položila tašky a škatuľu na zem a ťahala oboma rukami, až kým sa tá tvrdohlavá bylina nepoddala. Celá, vrátane koreňa. Matkinu záhradu zanechá v dokonalom poriadku. Ale na ako dlho? *Kto sa postará o tvoje záhrady, mama? Určite sa o to pokúsi Buxley, aj keď už nie je najmladší. Popri koňoch a všetkej tej ťažkej práci, ktorá mu pripadla, idú záhrady bokom. A ako vieš, Beatrice k záhradkárčeniu nemá vzťah.*

Z nostalgického popudu Charlotte vytrhla z rastliny zhluk drobných fialkastých kvietkov a krátko si ich pridržala pred nosom. Voňali prekvapivo sladko. Potom si ich vopchala do kabelky. Stonku vyhodila na smetisko po ceste na Church Hill. Keď sa ponad plece obzrela za kriedovobielou farou, jej pohľad upútala tvár v okne na poschodí. *Beatrice.* Jej sestra sa za ňou dívala s kamenným výrazom a nezdvihla ruku, aby zamávala. Keď sa Beatrice od okna odvrátila, obrátila sa aj Charlotte a na okamih si zaželala, aby to bola ona, kto sa otočil ako prvý. O dve minúty neskôr, presne podľa harmonogramu, dorazil poštový dostavník.

„Dobré ráno, slečna Lambová,“ pozdravil ju pohonič, keď zastavil kone.

„Dobré ráno, pán Jones.“

„Chcete sa zviest' do dediny?“

„Áno, ďakujem.“

Vzal jej batožinu a pomohol nastúpiť. „Idete opäť navštíviť svoju tetu, však?“ Cestovné tašky položil vedľa nej.

Nechcela klamať viac, než bolo potrebné. „Vždy sa poteším jej spoločnosti.“

„A prečo by aj nie? Vaša teta a ujo sú mimoriadne sympatické. Nepoznám príjemnejších ľudí.“

„Ste veľmi láskavý.“

Keď sa voz pohol, v dlani zovrela cestovnú tašku. Dlhý plášť ju chránil pred vlhkým ranným vetrom, zvedavými pohľadmi okolitých ľudí a dokonca aj pred ťarchou, s akou na ňu doľahlo otcovo zbohom. Nebude plakať. Nie teraz a tu, kde by ju mohli vidieť dedinčania, ktorých pozná a ktorí by sa mohli dovŕtiť, že neodchádza na prázdniny, ale z oveľa temnejšej príčiny.

Keď jej kočiš pri Hostinci u dámy pomohol zosadnúť, nastúpila na dostavník smerujúci do Hertfordshiru k tetuške Tilneyovej, ale na ten, ktorý mal namierené do Londýna.

Uzavretý čierny voz hrmotal a nadsakoval po ceste do západnej časti Londýna. Keď pohonič zvolal „Přf!“ , aby zastavil kone, Charlotte sa zdvihla zo svojho sedadla, zovrela v ruke batožinu a skôr, než by jej kočiš pomohol zosadnúť, pretlačila sa von z dopravného prostriedku.

Vystúpila a náhlivo vykročila po Oxford Street. Prešla popri predavačovi novín, sklenárovi a obchodníkoch s látkami a zamierila na sever hore rušnou Tottenham Court Road, kde minula striebrotepca, lekáreň a obytné domy, ktoré neboli ani zďaleka moderné. Potom zišla z dlažobných kociek a prešla na druhú stranu úzkej mokrej Gower Mews. Na konci uličky

zastala medzi trhovými vozmi a kárami s odpadom a obzrela sa ponad plece, aby sa uistila, že ju nikto nesleduje. Rýchlo preklázla cez zadné dvere starej čajovne a s ospravedlňujúcim kývnutím smerom k majiteľke vyšla cez predný vchod na Gower Street. Tu si nad sebou rozprestrela čierny dáždnik, ktorý ju mal ochrániť pred miernou hmlou i všetečnými pohľadmi. So sklonenou hlavou prekročila priekopu plnú odpadu a rázne pokračovala ďalej. Keď dorazila k nápisu Store Street, ešte raz si skontrolovala pokyny, ktoré jej napísala tetuška. Bolo to ono.

Zdvihla hlavu a okamžite zbadala staré panské sídlo, čo sa vynáralo spoza tieňov a stromov. Bola to sivá kolosálna stavba s dvomi tmavými krídlami postavenými do pravého uhla a hranatými vežami na vrchole, ktoré držali stráž nad impozantnou klenutou bránou pod nimi. Pred sto rokmi to bol azda významný dom. Budova sa zdala byť v bezchybnom stave, ale jej škvrnitý kameň, strohé línie a absencia ozdôb s výnimkou živého plotu, ktorý lemoval okraj machom obrasteného kameného chodníčka, spôsobili, že Charlotte pripadala pochmúrna. Nevidela žiadny nápis, tabuľu s názvom sídla, a predsa si vďaka tomu všetkému bola istá, že je na správnom mieste.

Až teraz dala priechod slzám. Tu, na tomto mieste, kde jej poza chrbát prúdili ľudia, ktorí ju nepoznali ani sa o ňu nezaujímal, pocítila bolesť z otcovho odmietnutia a zo straty domova. Nemohla však súhlasiť s jeho slovami. On možno je rád, že sa tohto dňa nedožila jej matka, no Charlotte rada rozhodne nie je.

Pomyslela na svoju drahú mamičku, zbožňovanú Lillian Lambovú, ktorá na faru a zvlášť do srdca samotného reverenda Garetha Lamba vnášala srdečnosť a umiernenosť, dobrú náladu a ustavičný pokoj.

Jej matka bola mŕtva už päť rokov a Charlotte dúfala, že aj keď stratí kontakt so všetkým, čo jej ju pripomínalo – s matkinou izbou, jej podobizňou, neprítomným pohľadom v otcových

očiach, ktorý znamenal, že myslí na ňu – jej spomienky na ňu nevyblednú. V Charlottinej mysli sa opäť ozvali otcove posledné slová a strhla sa. Predstavila si sklamanie, ktoré by istotne zastrelilo matkinu tvár, no i napriek tomu si želala, aby tu mohla byť s ňou, kráčať týmto vychodeným chodníkom a, ako to mamička zvykla robiť, chlácholiť ju, že všetko nakoniec dobre dopadne.

Kiežby som mala tvoju vieru, mamička. Kiežby som bola aspoň spolovice taká dáma, akou si bola ty, alebo aspoň o trochu lepšia dcéra duchovného. Odpustila by si mi, aj keď otec nechce?

Len čo sa Charlotte priblížila k vysokej sivej budove, ktorá sa mala stať jej dočasným útočiskom, nemohla si nevšimnúť tajnostkársky zastreté okno na prízemí.

A potom si všimla glejovky.

Neboli tu žiadne oficiálne záhrady a aj keby kedysi boli, dávno ustúpili ostrovčekom vysokej trávy a nekontrolovaným záhonom glejoviek, ktoré sa tiahli pozdĺž múru oproti Charlotte.

Otec by bol zhrozený a dokonca ani matka by neschvaľovala taký zmätok. Charlotte si povzdychla. Predpokladala, že pre ženy za týmito múrmi sú záhrady vonku ich najmenším problémom. *A to isté platí o mne.*

Ale glejovky? Akým trápením sú pre záhradníkov! Ich vzdorovité korene sa šikovne rozrastajú a mladé rastlinky je možné vytrhnúť len o čosi ľahšie než samotnú materskú rastlinu. A nešíria sa iba poplazmi, ale aj početnými semenami, ktoré každú jeseň zaplňajú ovzdušie. Zjavne sa to udialo aj tu – glejovka zapustila korene, a keďže sa o záhradu nik nestaral, postupne zabrala prevažnú časť trávnik.

Nemohli by aspoň najat' nejakého chlapca, ktorý by burinu pokosil? uvažovala Charlotte. Glejovky sú celkom pekné, keď kvitnú, no len čo sivozelené tobolky dozrejú do matnej striebornej farby, krehké stonky už nemajú žiadnu estetickú hodnotu.

Možno im ten strýkov priateľ – právnik – dal o mieste nesprávne informácie. Alebo si ich tetuška Tilneyová nejakým

spôsobom chybné interpretovala. Teta jej polohlasne prezradila, že toto miesto je slušnejšie a diskrétnejšie než iné, jemu podobné zariadenia. Charlotte vyrozumela, že ich londýnsky právnik jej zaobstaral odporúčanie. Jej otec o opatreniach nič nevedel, iba si od Charlotte vynútil prísľub, že sa bude držať v ústraní a anonymite, pokiaľ to len bude možné. Inak mu bolo jedno, kam Charlotte pôjde alebo ako sa o seba postará. Bolo nad slnko jasnejšie, že sa nevie dočkať, kedy sa mu už stratí z očí.

Charlotte uvažovala, či by matka spoznala tohto muža, za ktorého bola toľko rokov vydatá. Niežeby sa Gareth Lamb priveľmi zmenil po telesnej stránke, ak sa nerátajú jeho sivšie bokombrady a trochu objemnejší pupok, no jeho správanie sa výrazne zvrstlo. Striktný, ba pokrytecký bol už aj predtým, ako sa to stalo, ale teraz bol ešte viac. Všetky jeho starosti sa točili okolo dvoch bodov: že toto určite zničí jeho kariéru a zmarí Beine vyhliadky na výhodný sobáš.

Je mi to nesmierne ľúto. Naozaj. Otcov hnev je zrejme oprávnený a pochopiteľný, ale aj tak bolí. Keby si len bola tu, aby si ho obmäkčila. A sprevádzala ma.

Matka však bola mŕtva. A tak musela Charlotte kráčať sama.

Na jej zaklopanie sa dvere otvorili a stála v nich vychudnutá žena s nevýraznou tvárou, o pár rokov staršia než Charlotte. Náhlivo ju previedla zo vstupnej haly cez veľkú jedáleň až do malej pracovne. „Riaditeľka tu bude každú chvíľu,“ povedala. A naozaj. Ani nie o dve minúty do miestnosti vstúpila vážna, no atraktívna štyridsiatnička v tmavých šatách s pevne zopnutými vlasmi. Sebavedomé vystupovanie prezrádzalo jej postavenie. Ženin prísny výraz vyvolával v Charlotte nepokoj, ale keď pohľadom spočinula na Charlotte, v tvári sa jej zračila ustaraná vlúdnosť.

„Som pani Moorlingová, riaditeľka Rezidenčného domova. Ako vám môžem pomôcť?“

Charlotte sa zdvihla na roztrasené nohy a vtisla žene do ruky list od londýnskeho právnika spolu s bankovkou. Toto bola jej jediná odpoveď.

Pani Moorlingová nechala peniaze vkĺznuť do zásuvky svojho písacieho stola bez akéhokoľvek komentára či výrazu, potom prebehla očami po liste, ktorý právnik napísal na žiadosť jej strýka. „Aha. V tejto chvíli, žiaľ, nemáme voľnú samostatnú izbu, no len čo to bude možné, dostanete ju. Dovtedy sa budete musieť o spálňu deliť.“

„Rozumiem.“

„Vaše meno je...“ žena preletela list, „slečna... Smithová?“

„Áno, Smithová. Charlotte Smithová.“

Pani Moorlingová sa na krátky okamih odmlčala, potom pokračovala s nezmeneným výrazom, hoci Charlotte mala silný dojem, že žena vie, že jej o svojom mene klame. „Skôr ako vás prijmem, musím vám položiť zopár otázok.“

Charlotte preglgla.

„Je toto prvýkrát, čo využívate takúto inštitúciu?“

„Áno, isteže.“

„Žiadne isteže, slečna Smithová. Existuje veľa takých, ktorí sa nepoučia. Musím vám povedať, že Domov pre slobodné matky je miesto pre nevydaté ženy, ktoré čakajú svoje prvé dieťa a zaslúžia si pomoc. Naším cieľom je pomôcť našim pacientkam vrátiť sa späť k morálne bezúhonnému životu.“

Charlotte sklopila zrak. Cítila, ako sa jej hore krkom vinie horúčosť a pulzuje jej v ušiach. Keď začula šuchotanie papiera, vedela, že riaditeľka si opäť číta list.

„Tento list potvrdzuje váš charakter a pôvod, ale v tejto chvíli nemám čas, aby som si to overila.“

„Pani Moorlingová, ubezpečujem vás, že nikdy predtým som v takejto situácii nebola... ešte nikdy som sa neocitla v druhom stave.“

Skvelá formulácia, trpko si pomyslela Charlotte.